ליעבע, האס און ראכע

אן אינטערעסאנטער און שפאנענדער ראמאן

בעארבייט פון ל. ס. ד.

(159־טע פארזעצונג)

טרענק האט פאר איינינע גראשען ברויט געקויפט און זיי האבען זיך ווידער געלאזט געהן. טרענק האט שעלל'ן געס רייסט, דאס בלויז נאך איינינע טעג גאנג, דאן וועט ער זיין שווערסטער פערזעגליך קענען זיעהן און דאן וועלען זיי פון דיזע פייניגונג אויסגעלייזט ווערן, און דיזע האפנונג האט נאך שעלל'ן קראפט געגעבען ווייטער צו געהן.

אבער וויא געהט מען, ווען דער מא גען אן פוסט און וויסט, עס הונגערט און עס ציטערט הענד און פיס, דאך זיינען זיי געגאנגען, דיא אויגען האבען זיי גע טראגען און דיא פיס האבען זיך גאנגעש לעפט.

זיי זיינען א הארפ דורכגעגאנגען און, פון דער לעצטער הויז האבען זיי דעם גע־דיך פון פריש ברויט דערהערט, און זייעד פערצווייפלונג איז ביי זיי אלעס רעכט געווען, זאגאר א שטיקעל ברויט אויסצו בעטלען און זיי זיינען צו דער הויז צוגע נאנגען, אלס וויא זיינען איבער'ן שוועל אריבערגעטרעטען, האבען זיי געזעהן וויא א בויערן געהט ארויס פרישע ברויט פון אויוען, אין בעטויבט, פערשמאכט און פערחונגערט האבען זיי איהר אים א שטי קעל ברויט געבעטען.

— ניין, ניין, האט דיא גראבע בוי־ערן האסטיג געשמעפערט, מיר האבען פאר אייך קיין ברויט, געהט אייך נעהט.

קוים זיך האלטענדיג אויף דיא פיס זיך שעמענדיג פאר זיך אליין, זיינען זיי פון דער בויערן הויז ארויסגעגאנגען, און האבען זיך אהן א וואנט אנגעשפארט.

וויא געלעהמט זיינען זיי געבליב־בען שטעהן, שעלל האט זיך נאך קוים אויף דיא פיס געהאלטען.

זיי האבען זיך לאנגזאם ווייטער געש לעפט, טרענק האט א פייגעל אויסגעקוקט, אבער וויא איהם צו טראטץ האט זיך זא נאר קיין פייגעל געוואלט צייגען.

ענדליך זיינען זיי ערשעפפט שוין שפעט אין דער נאכט אין א נאסטהויז אנ־געקומען, אפען און ענדליך האט טרענק דעם ווירטה געזאגט, דאס זיי האבען קיין גראשען געלד, און האט איהם פלעהעד גע בעטען א שטיקעל פלאץ אויף שטראה צו פערגיגען, דער ווירטה האט אבער שפא־טיג איהם אין געזיכט געלאכט און האט אויסגעריפען:

— פאר אזעלכע געזינדעל וויא איהר זייט, האב איך קיין פלאץ, איהר פער־לאזט גלייך מיין הויז! און איהר זאלט עס ניט וואגען לאך אמאל אהער צו קומען, זאגסט —

— וואהרהאפטיג, איך גלייב דער שיקזאל האט זיך געגען אונז פערשוואהרן שעלל! — ווען מיר וואלטען אזוי נאהענט פון מיין שוועסטער ניט געווען, וואלט איך דעם מוטה פערלאהרן, אבער יעצט — מיר זען מיר מיט דיא צייהנער פערבייסען. פריינד, עס שטארבט זיך ניט אזוי שנעל, און מיר וועלען נאך ניט שטארבען!

האבי האט ער דעם ציטערענדען פריינד ביים ארם אנגענומען און האט איהם ווייטער געהאלפען געהן, דער וועג איז דא זעהר שווער געווען, ערטערווייס האבען זיי געהאט גרויסע בלאטעס דורך צוקליבען, דאן ביז איבער דיא קניע אין שנעה, וואס דער ווינט האט אויף איין ארט אנגעטראגען, און אזוי האבען זייא צום טייל פערצווייפעלט דיא נאכצע נאכט געטאנגען.

וויא אזוי זיי האבען עס אויסגעהאל־טען, איז פאר זיי אליין א רעטעניש געווען ווי האבען עס אליין אויף זיך ניט געג־ליבט.

ענדליך איז טאג געווארען, און דיא בוידע אונגליקליכע האבען געפיהלט, דאס דיא קרעפטען געהען זיי אויס, און לאנג וועלען זיי ניט אויסהאלטען.

זיי זיינען אין א קליין שטעטעל דורך נעגאנגען און האבען אלעס געקענט זעהן אבער קיין זאך קויפען.

שעלל האט זיך נאר וויא א מאשין בעוואגען, ער האט שוין מעהר ניט גע־דערט און א שרעקענס אויסדרוק האט זיך אויף זיין געזיכט אויסגעשפרייט, ריכ־טיג וויא דער טויט וואלט איהם ליעבער וויא אלעס געווען.

אז זיי זיינען שוין באלד אויפ'ן צוויי טען זייט שטעטעל געווען, איז טרענק'ן פלוצלינג א געדאנק איינגעפאלען, ער האט נאך וואס צו פערקויפען, ווען זאגאר איהם איז עס שווער געווען, פון דעם זיך צו שיידען, אבער עס האט גאר ניט גע האלפען, כוויטה ברעכט אלעס.

פיערדיג שטונדען לאנג האבען זיי קיין עסען און טרינקען ניט פערזוכט, יעצט האבען זיי זיך געמוזט א ראסט גע בען, ווען זיי האבען ניט געוואלט פאלען אין מיטען נאס און מיט דעם הונגער טויט צו ענידען.

טרענק איז ארין אין א קראם און האט דעם פריינד געבעטען, איינינע מינו טען אויף איהם צו ווארטען, שעלל האט איהם שאקלענדיג מיט'ן קאפ נאכגעקוקט — וואס קען דארט טרענק וועלען, ער האט דאך קיין פעניג אין טאש, אום וואס עס איז צו קויפען?

נאך א ווייל האט זיך טרענק צוריק געקעהרט און האט א דאלאר אין האנד געהאלטען.

— מענש, וואו האסט דוא עס גענו מען? האט שעלל צודיקטרעטענדיג גע־שאטמעלט.

— איך האב דעם ביקס פערקויפט! האט טרענק שטיל געענטפערט, און אז זיין שטימע איז קענטיג געווען האט איהם איז עס אזוי לייכט ניט אנגעקומען.

זיי האבען זיך גלייך אין א נאסטהויז בעגעבען און קוים האט שעלל עטוואס גע אסען, איז ער וויא טויט אויף דעם שטרו־נעזונקען וועהרענד טרענק האט זיך פריה ער ארומגעוואשען און האט זיינע זא־כען אויסגערייניגט, דאן האט ער זיך אויף נידערגעליגט אום אפצורוהען.

אז זיי האבען זיך אויף מארגען ער וואכט, האבען זיי זיך וויא ניי געבארען געפיהלט, און נאכדעם וויא זיי האבען אפ גענעסען פריהשטיק, האבען זיי זיך וויא דער אויס'ן וועג געמאכט.

אונגעפעהר דריי שטונדען זיינען זיי אין וואלד געגאנגען, פלוצלינג האבען זיי א גערויש פון מעהרערע שטימען דער־הערט, אויפהארכענד איז טרענק געבליב בען שטעהן.

דער קלאנג פון דיא שטימען איז אלס נעהנטער צוגעקומען און פלוצלינג האב־בען זיי א גאנצע מחנה מיט ווילד אויס זעהענדע מענער ענטגעגען קומענדיג דער זעהן.

זיי אויסצומיידען איז יעצט אונ־מעגליך געווען, בעזאנדערס ווען יענע האב־בען זיי שיין געזעהן און מיט א געשריי זיינען זיי יעצט צו זיי צוגעלאפען.

— הזרראה, האט איינער וואס אין אויף פריהער געלאפען אויסגערופען, דעם לאנגען קערל דארט — און האט דאביי אויף טרענק'ן אנגעצייגט — קענען מיר גע ברויכען. אזא ריעז האט אונז אימער גע פעהלט!

שוין אין נעכסטען אויגענבליק זיינען דיא ביידע ארומגערינגעלט געווארען, און אבוואהל זיי האבען ענערגיש דאנענען פרא־גט אויס, דאס דיא